

ELŐSZÓ

Szeretem a rövid előszavakat. Mindig gyanús, ha az író egész esszét biggyeszt a műve elé. (Bizonyára képtelen árnyaltan kifejezni gondolatait a maga választotta terjedelemben.) Az olyan könyvet meg, amelyben az előszó elé behúz egy jó barát még hosszabb méltatása, jó eséllyel azonnal visszateszem a bolti polcra.

Tehát a rövid előszó.

Ezt a könyvet senki ne vegye meg, aki bele akarja ásni magát a terhesség és a szülés minden apró részletébe – csak csalódna, kidobná a pénzt. Szórakoztató olvasmány következik alább, némi ismeretterjesztéssel. Remélem, a szakszerűség nem megy a multság rovására. Elmesélek valamit, ami velem, vagyis a családommal történt, és a sztoriba beleszövök néhány fontos tudnivalót, valamint megosztok Önökkel néhány közkeletű tévhitet. Egy terhes nőnek ennyi információ is bőven elég lesz, hogy ne érezze magát elveszítettnek a fehér köpenyek erdejében.

A történet a Krisztus utáni 2006, 2007 és 2008-as években Budapesten játszódik, így elszakíthatatlan a magyar egészségügy és valóság összezavarodott mindennapjaitól.

ÍGY KEZDŐDÖTT

EZ A NŐ TÉNYLEG GYEREKET AKAR

– Te tényleg gyereket akarsz? – kérdeztem csodálkozva. Feleségem megismételte a riasztó bejelentést.

– Mondj egy épeszű indokot, hogy miért kellene nekünk még egy gyerek. Én már betöltöttem a negyvenötöt, és te sem vagy túl fiatal. Élvezed a munkádat, a magas beosztást, a remek feladatokat. Lili tizenhárom éves, szinte nincs vele gond, oda utazunk, ahova akarunk. Mire a gyerek húszéves lesz, én már betöltöm a hatvanötöt – soroltam az érveimet.

Még ezt a hülye viccet is bevettem: „A katolikus pap, a református lelkész és a rabbi azon vitatkoznak, hogy mikor kezdődik az élet. A katolikus persze azt mondja, a fogantatás pillanatában. A református a születést célozza be. A rabbi gondolkodik egy kicsit, majd így szól: amikor megdöglük a kutya és kirepülnek a gyerekek.”

Szóval élhetnénk vidáman.

Természetesen a feleségemnek van egy elemi érve: hogy ő meg akarja. Az egyetlen jó érv. Az ember több mint rendezett anyagi körülmények között és megfelelő

egészségügyi indokok hiányában nem mondhat nemet a feleségének, ha gyereket akar.

És milyen jó, hogy nem mondtam.

Emlékeznek a régi Woody Allen-filmre? Allent kérdi a kislia:

„– Papa, most ki a főnök? Te, vagy anya?

– A főnök én vagyok, anyád csak a döntéshozó.”

Szóval nálunk ilyesmi a helyzet.

Szerencsés alkat vagyok – ha eldöntök valamit, attól kezdve nem kételkedem a helyességében. De amint majd látják, életem legjobb döntéseit a feleségem hozza.

Gabi első gyermekünkkel, Lilivel nem esett gyorsan teherbe. (Mindig nyugtatgatom türelmetlen pácienseimet a statisztikai adattal: egy rendszeres szexuális életet élő, teljesen egészséges párnak is csak kábé 70–80% esélye van arra, hogy egy éven belül elérje a terhességet.) Már három hónap eltelt, és még semmi, de emiatt egy csöppet sem kell aggodni. Lilivel is nyolc hónapig próbálkoztunk.

Mindez jó régen történt. Az akkori terhességre szinte nem is emlékszem, a szülésre annál inkább. Apás szülés volt a szó legigazibb értelmében, hiszen a szülést vezető orvos is én voltam. Fiatal voltam, bátor, nagyon magabiztos, már túl az első szakmai sikereken, még innen az első nagy pofára eséseken. Úgy éreztem, az én kezemben van a legnagyobb biztonságban a feleségem és születendő lányom. Biztos voltam benne, hogy akkori főnököm, Marton tanár úr – ma már professzor – szó nélkül beleegyezik, hogy merőben szokatlan módon én vezessem a szülést. Marton rendkívül okos, képzett nőgyógyász. És igazi krakéler. Mindig is imádta a meglepő, szokatlan meg-

oldásokat, mielőtt főorvos lett, sok évet töltött Angliában. Gondolkodásmódja, egész hozzáállása üde színfolt volt az akkori orvosi világban (most is az). A MÁV-kórház szülészete – akkoriban oázis a magyar szülészeti sivatagban – vezette be az országban elsőként az apás szülést. Nálunk az apák már rég részt vettek a gyermekük születése körüli eseményekben, amikor más kórházakban a fertőzés elkerülése érdekében a néhány napos újszülötteket is zárt láncú tévén keresztül mutogatták a váróban tolongó rokonságnak.

A MÁV-ot megelőző munkahelyemen, ha egy-egy ilyen újszülött-mutogatási szeánsz során véletlenül a váró felé csámborogtam, mindig elcsodálkoztam: hogy a fenébe lehet megmondani a fekete-fehér monitoron alig kivehető arccsokából, hogy a kis Gusztika tisztára a pécsi nagypapa? Az a blazírt kollégám jutott eszembe ilyenkor, aki szerint az egyik újszülött leginkább a másik újszülöttre hasonlít.

Szerencsére néhány évtizeddel a fejlettebb egészségügyi kultúrájú országok után mi itt Magyarországon is beláttuk, hogy semmi fertőzésmegelőzési haszna nincs a tévés mutogatásnak, hiszen az egészséges újszülött előbb-utóbb menthetetlenül kikerül a családi környezetbe.

Érdekes, hogy a felvilágosult és az elmaradott országokban egyaránt rövidül a hazabocsátási idő. 12–48 órán belül mindenütt elengedik a kórházból az egészséges anyát és újszülöttjét – csak Magyarországon zárják be őket átlagosan négy napra. Hogy miért? Mert így szoktuk. A magyar orvoslás fejlődésének legnagyobb visszahúzó ereje a megcsontosodott ragaszkodás a szokásokhoz.